

Сарајево

Имам 39 година. Прије рата живио сам у Сарајеву. У Сарајеву сам се родио и ту сам завршио основну и средњу школу. Живио сам са оцем, мајком и сестром. Сестра ми се удала и живи у Њемачкој. Мајка ми је умрла 96. године од рака и отац ми је у Сарајеву сад у том стану.

Мој отац је радио, мајка ми је радила, сестра ми је радила, ја сам радио, дакле четири плате, значи живили смо фино, солидно смо живили. Нисмо имали нешто превише, али смо могли, живили смо једним урбаним животом.

Имао сам добар посао. Ја сам био задовољан са тим послом, јер ја нисам тражио само интерес, онај финансијски. Много сам ишо, путовао сам и то ми се свидило. Дакле више ми се свидио сам посао него нека добит. Али, имало се, имо сам и фину лову, и ходо сам по оној Југославији, обишо сам мало Европе и тако.

У Сарајеву је било и Муслимана и Срба и Хрвата и Јевреја. Муслимана је било негдје око 35 процената, рецимо Срба је било око двадесетак процената, Хрвата исто тако око двадесетак и остатак су били остали. Оно што сам ја видио, што сам ја осјетио кроз своје искуство, није се осјећала разлика та, ко је које нације, ко је које вјере и тако даље. Ја лично имо сам и пријатеља и дјевојака и свега, и Срба, и Хрвата, и Муслимана и свих осталих нација и дружио сам се фино и нисам гледо ко је ко. Чак овде у Сарајеву је било много мјешани бракова, преко 30 процената. Тако да више ниси могло ни знати ко је ко, ко је шта по националности.

Вјерујте ми, ја до самог почетка рата нисам вјерово у рат. Све док није почео нисам вјерово, јер сам сам такав а и увјек сам се са таквим друштвом које је било потпуно разумно друштво, нормално друштво, и ја, као и сво то моје друштво са којим сам се дружио сматро сам да се сви проблеми могу рјешити фино разговором, дијалогом, било како, само не ратом.

И ми смо сви били убјеђени да нису људи ваљда толко луди па да уђу у сво ово зло у које су ушли. Ми нисмо вјеровали да смо ми били окружени стварно са тим таквим свјетом који је у стању убити човјека само због имена.

Знате како је у Сарајеву, знате да су биле прво у марту 92. године оне барикаде што су их поставили Срби. И ја сам био у оној маси, неколко стотина хиљада Сарајлија која је кренула према барикадама да то сруши, јер што ће ми у граду барикаде, што ће ми неки људи који су навукли на главе некакве капе, чарапе женске и тако. То ми не треба у моме граду, у граду у коме су биле олимпијске игре.

што ће ми барикаде, што ће ми метци, оружје, што ће ми то.

И ја сам био у тој маси људи која је ишла, то је био мој револт, то је револт био сваког грађанина. Само, сасвим друга је ствар што се и то касније измапунисало. Али, ја сам учествово ту срцем, а не са неком идејом, јер ако се треба и одвојити, оцјепити, било шта, зашто нисмо могли ко што је бивша чехословачка, ческа и Словачка фино, разумно, договором.

Све се могло, како год да урадиш то се може разговором а не оружјем. Ја сам те идеје био.

Ситуација се развијала тако што су ти побуњени Срби који су опколили град, искључили нам одма струју, искључили нам воду, јер су они то имали све у својим рукама. Нисмо имали струје, нисмо имали воде, нисмо имали плина. Нисмо имали више ни ране, само оно у кућним залихама.

Онда су по Сарајеву почеле јављати неке скупине наоружаних група које нису биле под нечијом контролом. То су били претежно сарајевски лопови, криминалци који су таман то једва и чекали, такву ситуацију. Онда су они опљачкали све радње, продавнице, магацине, разумијеш, тако да је већ убрзо, рецимо у јулу 92. године била огромна глад.

Већ смо се ми тада почели организовати. Ја сам станове у згради једној. Ми смо станари сакупљали сви заједно храну колко је ко имо, па смо онда између себе дјелили док још нису прорадили хуманитарни ти коридори, некако смо се тако сналазили. Морам да нагласим и ово, да је ту било и Срба, и Хрвата и Муслимана, али смо сви, сви то узели, и заједно дијелили то.

Нисам имо посла тада, зато што та фирма није ни радила. Био сам једно вријеме на чекању, и онда су ме скинули и са самог чекања. Та фирма је уништена и готово.

А каква је свакодневница била. Сваки дан гранате, снајпери. Мораш ићи по воду, у бидонима иде се на изворе, наточиш воде, дођеш кући онако уморан, гладан, жедан и свакакав, онда одеш по хуманитарну па онда мораш нешто урадити, обавити и тако даље. У десет сати је био полицијски сат, није се смјело ходати, кретати до ујутру у шест сати и онда пошто нема струје, нема ништа. Легнеш у кревет у десет сати и опет сутра исти дан и тако.

Од међународних хуманитарних организација је долазила помоћ, али то је било јако слабо. Баш се сјећам, ја мислим 650 грама по једној особи неке ране се добивало. Из почетка је било сваких седам дана. Међутим, касније 93. године, ви знате да су Срби оне хуманитарне конвоје заустављали, и отимали, и тако даље, тако да смо ми већ 93. год, 94. год. почели добивати сваких мјесец дана.

Можете замислити кад за мјесец дана добијеш 3 киле граха, дви, три конзерве и тако. Уље се давало буквално на оне граме, милилитре. Шећер се давао на граме, ништа није било на киле. Ето да вам кажем и то, литар уља је био 30 марака, 40 марака, шећера килу исто је било 40 марака, кутија цигара је била 6 марака, онда јаје једно је било двије марке.

Тешка ситуација, да вам не причам, мислим не могу, то се не може ни испричати тако. Рецимо ја сам станове у згради, код мене је све било на струју и одједанпут нема те струје. Ми смо у почетку направили једну пећ, од оних, знате у холовима што имају оне велике пепеларе. Е од те пепеларе један мајстор, лимар нам направио мала враташца и један овако мали солунар, и то нам је била пећ и ту смо ложили.

Међутим, касније смо набавили пећи, некако смо их купили.

Ја се нисам борио као војник. Нисам зато што не волим оружје. Ал добро, да су ме они мобилисали, моро би. Срећом имо сам неке везе, у ствари у мене отац имо неке везе да ме убаци у заштиту цивилну и тако да сам ја био тамо и био сам ослобођен армије. Ми смо радили све оне комуналне послове, и шта ја знам, пошто је било ратно стање, било је срушених фасада, ми смо те цигле склањали, постављали разне законе, вреће гдје су снајперисти пуцали. Обављали смо све те неке послове да би се организовао некако живот за цивилно становништво.

Најтеже ми је то, знате, видио сам много смрти, много убијања, много рањених, много свега. Нисам то могло да сватим, никако ми то није ишло у главу и то ме страшно оптерећавало. Рецимо иде преко улице неко дјете од три, четири године и снајпериста, он га види, он види да је то дијете и он га убија. Зашто? И увјек се питам, зашто? И то ми није ишло у главу, је ли тај снајпериста зато сретан, јели задовољан што је то урадио. Живи ли сад сретан тај човјек? Пита ли он себе ишта? Да ли има савјести тај човјек? Ко му је дао то оружје? Ко

му је комадант? Ко му каже хајд то ради? Да ли за то добије награду, медаљу, у томе је ствар?

То је мене више психичке убијало. Јер, кад си у таквом окружењу гдје нико нема хране па ни ти немаш, па нема везе снаћемо се некако.

Имам једну цигару, узмем једну цигару па ћу је са овим својим пријатељом преполовит и О.К. је све. Кад немам ни ја, немаш ни ти и у реду је.

Већ онај, више ме убијало то, та психа, психички те то убијало. Рецимо њихова, они су имали своју неку тактику. Увјек би рецимо, на примјер ујутру започне гранатирање града, започне и онда прекину. Обично кад су гранатирања тог подручја града, нико не излази. Свак је у становима, подрумима, у склоништима и тако даље И онда кад престане оно гранатирање људи излазе да нешто ураде, да нешто обаве, тамо, вамо. И онда обично након сат времена само чујеш једна једина граната ил удари у неку школу, ил обично удари негдје гдје има свјета и ту онда буде масакр, е то је то.

Није ме било страх мени хоћу ли погинути, хоћу бит сакат, хоћу бит инвалид, е то ми је најгоре. Ја сам видио масу људи, осакаћени људи, масу, а то су ужасна стања, то су људи који немају више ни садашњост, ни будућност, нит имају ништа. Тога те страх, а не смрти, смрт, умрјећемо ил онако ил овако. Смрт је тренутно, ништа и нема.

Кућу сам напустио 96. године кад ми је умрла мајка. Нисам мого прије зато што ми је мајка имала рак, а отац ми је исто старији човјек, који исто никад није здрав. Тако да сам ја једини ту био и здрав и способан. Шта би ја да сам их оставио? То су двоје старији људи који нису желели из Сарајева, јер је тај стан једино што су у Сарајеву имали, то им је све било. То је један фин стан, лијепо срећен, лијепо уређен, у то су дали све, читав живот и живили су ту. Они су чак мени рекли хајде ти, ми ћемо се снаћи, нисам ја хтјео.

Тако да ја нисам напустио кућу због страха и због проблема. Нисам имо проблема. Да није било рата не би је ни напустио јер ми је било фино. Био сам задовољан. Напустио сам Сарајево што једноставно у том граду одједанпут то више није био онај град мулти, мултинационалан, већ је то сад посто већински, једнонационални.

И не би ми ни то сметало да ти људи сад, који су дошли у тај град, који владају у том граду, нису почели да гледају људе кроз то које си нације, вјере, које ти је име, и све то.

Сад је све другачије, другачији начин размишљања, други су то људи, други менталитети. То је сад други град, више то није то Сарајево.

Ово сад Сарајево то је сад једно велко село, и то не село, кад се каже село не желим да врјећам људе који су из села, већ је у Сарајево уселио менталитет села, менталитет махале.

Ја сам прије имо дјевојака и Муслиманки и Српкиња јако много. Рецимо у Сарајеву сад је јако тешко доћи до неке дјевојке ако види да си другог имена. Готово, одма је ту зид између.

Знате шта је најгоре када мислим о повратку у Сарајево. Мени је већ 39. година. Да ми је 20 година ја би мого рећ нека прође пет, шест година па док се ово мало стабилизује, па док се врате те избјеглице, могу. Али у 39. години сваки наредни дан мени је и сувише скуп, јако скуп. Ја сад морам стварно себи нешто осигурат, морам нешто имат, морам се оженити, морам имати некад дом, неку сигурност и зато ћемо онај стан што га имамо у Сарајеву, ја и отац, сад ћемо да га откупимо кад започне приватизација и онда ћемо овамо шта купити или урадити или да обрнемо тај новац у нешто ћемо ући. А ја би јако волио се вратити у Сарајево, али да се врате и оне Сарајлије све које сам ја волио.

Пошто су ми отац и мајка одавде из Херцеговине, и овде имам фамилију, сад овдје живим у викендици која је стара оставштина од бабе и деде. Један рођак овде има своју фирму па ме је примио и запослио.

Овдје нисам задовољан, зато јер ја све што хоћу да успоредим, ја успоредим са оним животом у Сарајеву. Рецимо сад ови људи имају, видите и сами. То сваки има ауто, то сваки има мобител, то је високи стандард. Али, ови људи, иако су много, много тање испатили и препатили него рецимо ја који сам у се у Сарајеву испатио, они су много већи екстремисти у тим неким идејама и имају неке своје фикс идеје. Са овим људима се не може разговарати и за њих је сада кад чују рјеч рецимо Србин, Муслиман, то је за њих нешто што не желе видити и не желе чути.

А ја на тај начин нит сам икада живио нит сам тако функционисао, нити тако могу функционисати. Ја сам увјек рекао, постоји суд у Хагу. Онај ко је починио злочин нека буде кажњен, али немојте осуђивати читав народ, један народ само. Католик сам, али не могу кад чујем српско име казати мрзим Србе. Не могу мрзити Вас зато што сте ви Њемац због Адолфа Хитлера и 45. год због оног што је он радио. Не могу рећи не волим све Њемце.

Па најтеже овдје то је сама економска ситуација. Добро, рођак ми је ово, за плату радим, а овде је све јако скупо, треба пара. Ја састављам крај са крајем али то није оно, никакав живот, требам се женит, требам се средити и овдје сам, ал увјек се питам јел ми отац тамо добро, јел ми жив, јер је он човек у годинама, преко 70 година, тако да одем у Сарајево сваких мјесец и по.

Прије смо знате живили у једном систему, који је био, овај, што се тиче економске те стране, овај, нису постојале неке велике социјалне разлике. Социјализам је то био, комунизам, прави комунизам. Знате између рецимо доктора наука и радника није била велка разлика. Основна идеја је била да сви живимо скромно, скромност је била основна. Сви су живили мање више тако, јер је то као основна идеја тог система, тог друштва, тог уређења. Ко оно, шта ће ти велке куће, базени, виле, ово, оно. Свако је имао свој кров над главом, сигурно занимање и здравствено осигурање и социјално осигурање. И то је било то.

И онда је читав источни блок почео да пропада, пропада је онај Варшавски пакт, пропадало је све и сватили су ови људи који су на тим мјестима, у том систему били да пропада то. Е сад ови људи који су владали, који су имали неке положаје, они су желели да очувају то, али су сватили да не могу очувати то сада са оном старом идеологијом. Већ су заиграли на другу карту, на карту националну.

А овдје на овим просторима гдје је мјешано становништво увјек играти на ту карту и то је опасно. Није опасно по те људе, већ је опасно по становништво. У другом свјетском рату од свих страдалих и погинулих, преко 80 процената је погинулих људи у сукобу између усташа, четника, домобрана и свих осталих, дакле ових домаћих разних групација, националних, док Њемци и Италијани су јако, јако мало овдје убили људи.

Тако да је за рат увијек крив онај, ко има моћ. А то је онај ко има војску, ко има армију, своје најјаче. Пошто је се Слободан Милошевић разним смицалицама, на разне начине, помогао свог оружја и арсенала оне бивше ЈНА, нормално да је он био најагресивнији, најјачи, а нај како да кажемо најумјеренији су били, рецимо Алија Изетбеговић зато што су били рецимо овдје најслабији. Што је Алија Изетбеговић све више јачо и своју моћ и свој утицај кроз положај, он и његова странка су постали све у земљи.

Дакле, узрок онај ко је највећи кривац, највећи кривац је онај који има највећу количину оружја, а то је Слободан Милошевић. Он је започео рат, али ја сам те идеје да је рецимо којим случајем и Фрањо Туђман био у тој ситуацији у којој је Милошевић да би он започео рат, или да је Алија исто био у тој ситуацији да би он започео. Дакле, ја не правим разлику између њих тројице. За мене су њих тројица једнако криви, само што њих тројица нису били у једнакој ситуацији. Медији су људе окренули. Јер, обично овде људи кажу оно што видиш преко телевизије то је истина. Људи нису знали многе ствари. Оно што се каже мора се знати слушати, или читат оно што пише између редова, а не само оно што ти се прикаже, или што се напише. Људи немају тај ментални склоп да неке ствари вежу, да тражу узроке, да тражу посљедице. Већ имају само информацију и кад га том информацијом из дана у дан трујеш, као на примјер, Срби и српски медији су увјек из почетка показивали нека стратишта из другог свјетског рат они нису говорили ово су урадили НДХ она усташка Павелића, већ су увјек намјерно говорили ово су урадили Хрвати. Говорили су видите шта Хрвати раде Србима. Онда су неки људи почели да се боје и плаше тих Хрвата.

Има и једна скупина људи која се захваљујући рату и страшно обогатила. То је увјек тако. То је посљедица сваког рата. Рат је у ствари, рат је увјек био једна такозвана темпирана ситуација и власти и безвлашћа. А то безвлашће, то није било неконтролисано безвлашће, то је било контролисано безвлашће. Рецимо у Сарајеву је било уље, 30, 40 марака, шећер је био 40 марака. И нормално то уље и тај шећер што је улазило у град, то је могло само преко неких људи који су били у контакту са неким људима у власти. Ови су добивали новац, ваљда неки профит, неку зарада и тако. Дакле то се све радило, то су криминалци радили у сарадњи и са одобрењем они моћника из...??..

Кад би се ја пито сигурно не би било рата, а ови људи не знају да размишљају на прави начин, немају тај ментални спој. Шта ће се догодити, на који ће се начин то све нико није овдје, али задовољан сам што су овде представници међународне заједнице, овдје је и СФОР. Док су они овдје нема сигурно рата. Људи би могли поново живјети у миру као прије, зашто да не, али не сад. Прво што би требало да они људи који требају да оду у Хаг, да оду у Хаг, то је обавезно. Онда би требали ови људи који су сада на власти они требају да оду са власти, националне странке, све. Е, онда нека дође на власт нека идеја шта ја знам, неки социјал демократи, либерали или било која идеја само да није национална идеја, јер национална идеја је овдје увјек губила. Увјек је она била извор сукоба, мржње, неповјерења и свега.

И сада када би поново почео рат, не знам да ли би радио нешто другачије. Јер ја сам био у тој ситуацији да ми је мајка већ 92. године била јако слаба, болесна. Али, да нисам имо ту ситуацију и да су у мене родитељи желели да изађу ја би изишо из Сарајева и не само из Сарајева већ би изишо из читавог простора оне бивше Југославије, негдје би отишо. Ја сам увјек реко да сам изгубио мајку због рата, иако је имала рак. Ја увјек себи кажем, можда би живила још коју годину да сам јој мого купити све љекове које је требало, а није било купити љекова. Да сам јој мого купити јабуке, лимуна, воћа, поврћа, витамина. Да сам је мого извести негдје у шетњу, у парк, мало да одемо на Игман, на Јахорину, на Требевић, и да сам је мого одвести у неко одмаралиште или љечилиште.

што се тиче националног идентитета, он није важан за мене. Ја увјек кажем оно што јесам, и именом и презименом, и нацијом и вјером. Међутим, није ми то важно. Ја сам увјек дјелио људе на оне двије основне групе. Постоје

добронамјерни људи и постоје злонамјерни људи. Постоје људи који учине некоме добро из задовољства свог личног, зато што драго им је да некоме шта учине, да некоме могу шта помоћ, а опет постоје злонамјерни људи који уживају у томе да ти учине неко зло.

Ја рецимо кад ме неко пита, ја му кажем шта сам, не могу лагат. Или кад извадим особну карту, личну, ево види се ко сам, шта сам именован презименом, одакле сам и тако даље. Међутим нисам са тим оптерећен.

Ја имам она сватања која имају рецимо већина Американаца. Сви су Американци.

Али, има и црнаца и бјелаца и мјешаних, има и католика и православаца и протестаната и Муслимана и секти хиљаду, ал су сви Американци, е тако и ја исто. Тако и ја исто нисам оптерећен с тим, ја неки велики Хрват, ја велики католик нисам. Ја исто вјерујем да има нека сила, али не идем у цркву сваке седмице, нити ме то интересује, нити имам такву идеју.

читава организација мог живота настојим да је иста ко у Сарајеву. Иако не може бит иста, јер су другачије околности, другачија је ситуација, другачији су људи.

Знате, обично овде су људи неки велики и католици и Хрвати баш они људи који су у принципу најмање Хрвати, најмање католици, знате. Људи који су се напљачкали, који су се домогли неког капитала.

Јер сад је ово систем у којем се може све купит, и диплома и школа, и радно мјесто, и можеш изиграти и закон да нико не одговара. Једноставно баш ти такви људи они су стално у црквама, они су велики Хрвати, од њих се не може живит, они су баш фол, они штите ко неке националне хрватске интересе, а то не постоји. Не постоји заштита хрватског националног интереса, не постоји заштита муслиманског националног интереса, јер сваки човјек, свако живо биће има апсолутно исте интересе.

Немам ја неке уникатне у рецимо, односу на Вас. И ви имате интерес да имате слободу кретања, да имате слободу писања, говора, да имате добар стандард, да сте ожењени, да живите нормалним животом. Дакле, тај интерес који имам ја, имате и Ви.

По мени религија није важан дио идентитета човјека, за мене није. Међутим, ја сам човјек који има такве ставове, мало слободније, либералне ставове. Ако је неком човјеку то важно, немам ништа против тога. Међутим, најгоре је то, то селам ти неки људи, ти једноставно намећу као своју идеју. И то намећу као некакав опћи принцип живљења у читавој тој некој средини. Дакле, он своју идеју намеће сваком грађанину да и он треба тако или мора тако.

Људи сада практикују своју религију много више него прије рата. Све три стране. Обично људи не желе да долазе у сукоб. Ти кад видиш да иде читаво село, онда идеш и ти, разумијеш. Јер ако останеш ти, село ће онда рећи што ти не идеш. Имаћеш неких приговора. Ја сам рецимо један од оних који се и даље томе супростављам.

Нећу да идем у цркву јер нисам ишо у цркву ни прије.

Рат је искључиво као сваки други рат, био због одржања власти једне скупине људи. Та скупина људи, на велику жалост свих ових овдје, нашла је најбољи могући модус помоћу којег остати на власти, а то је рат. Дакле рат није избио због различитих религија, различитих вјера, већ је избио због једне скупине људи која је желила остати на власти и они су одабрали само овај начин на који ће остати на власти. Њих се, Слободана Милошевића, Изетбеговића, Туджмана, њих се не тиче да ли их је изгинуло сто хиљада, двјесто хиљада, колико је сакатих.

Па, економска ситуација је лоша. Тако је и у Босни и Херцеговини и у Хрватској и у Србији. Јер ми смо између себе повезани, ми економски не можемо другачије опстати, значи већ морамо и даље сарађивати. Ствар је у томе је што је се једна мала скупина људи домогла и власти и новца, и свега онога што је некада било привремена имовина. Та скупина људи која је на лоповски начин дошла до великог капитала исто је и на лоповски начин се домогла, и то врло јефтино, фабрика и творница и свега осталог.

Политичка ситуација је иста као и економска, јер је све то везано и економија и политика. Ја сам у принципу човјек аполитичан и не волим се у политику мјешати. Али, ствар је у томе, што ја имам и свој став и своје размишљање, али не учествујем на било који начин. Опћенито за мене, политичари су људи који су на неки начин мало, мало психопатске личности, сама жеља да се влада, то је нешто психопатски мени.

Прије рата је обично била та економска страна за људе проблем, остало није било неки проблем. Јер, рецимо у оном систему је био веома јак тај систем, војска и полиција. Она је све то покривала, тако да није ни могло доћ до неки већих ексцеса ако хоћеш да направиш. Тако да се људи нису оптерећивали свим другим маргиналним стварима, већ су само гледали себе и свој интерес, своје занимање, свој посао.

Међутим, само да вам ово још кажем. Код нас људи који се баве политиком, они само ту функцију коју имају схватају као нешто, дакле као једну ситуацију, гдје они могу радити буквално што хоће и онда тако се и понашају.

Постоји закон, постоји устав, он постоји за обичне људе, обичне мале људе, а за њих нема, не постоји закон, могу радит шта хоће, могу ић куд хоће, могу узимати паре колко хоће и нико не одговара. Важно је њима да они имају у својим рукама медије, војску, полицију, све своје и онда све иде. То је тако овдје.

Дакле влада један општи хаос. У ствари није то прави хаос, анархија, већ је то хаос који они намјерно производе, јер им он и одговара, одговара њима такво стање. Њима не одговара стање реда, њима не одговара да, рецимо, сад дође финансијски инспектор неке таме и да га упита за сваку марку одакле му, гдје је зарадио, како је зарадио.

Ја кад би имо избор, ја не би ни стару Југославију. Мислим ја би најрадије у Европску унију, па да укинемо све границе. То би било идеално. А то ће вјероватно и бити једног дана, само када. Онда да са једном особном картом могу отић слободно у шведску, шпанију, Италију, исто ко сад што могу отић у Мостар.

Моје наде и жеље за Босну и Херцеговину су да људи који су криви за ово да одговарају, сви људи, мислим без обзира које нације. И онда да се врате сви људи тамо гдје су некада живјели, с тим да им се врате она радна мјеста и оно што им припада, то би била моја жеља.

Само у бајкама постоји златна рибица која испуњава жеље.

Има једна основа универзална порука, а то је да је човјек самим својим рођењем слободно биће и оно као такво треба да живи. Дакле сваки човјек има право да сам креира свој живот како он хоће, свакако овај увјек мора имати у глави ону идеју, све што не желим да други учини мени, немој ни ти другоме, дакле да се између себе сви људи цијене и поштују без обзира на нацију, вјероисповјест, боју коже, етничку припадност, политичку припадност и било какву другу. човјек је слободно биће и ми смо можда једина разумна цивилизација у читавом универзуму, у читавом космосу и лудо је да се између себе убијамо и тако.

Требали бисмо се окренити науци, економији, култури, спорту, забави, љубави и свему. Ето поруке.